

نگاهی به تاریخچه ی "کمکهای سرخ*" بین المللی قبل از جنگ جهانی دوم

نویسنده: *Dr. Nikolaus Brauns

سیزدهم اردیبهشت هشتاد و هفت

بدنبال جنگ جهانی اول، برخی کشورهای اروپایی صحنه ی کشاکش انقلاب و ضد انقلاب، جنگ داخلی و سلطه ی دیکتاتوری های نظامی بودند و انقلابات ناکام با خود موجی از تعقیب و بازداشت زنان و مردان انقلابی و همچنین جنگ و گریز با نظامیان و پلیس را به همراه آورده بود.

در آلمان نه فقط شرکت کنندگان قیام ناکام کمونیستی دریکی از مناطق صنعتی (مارس ۱۹۲۱) مورد تعقیب قرارداشتند، بلکه کارگران انقلابی که به مقابله با کودتاچیان

سلطنت طلب برخاسته و همچنان مدافع یک تشکیلات مسلح و انقلابی مانده بودند و تعدادی از "جمهوری خواهان شورایی" از ایالت جنوبی آلمان نیز ناچار به اختفاء و زندگی زیرزمینی بودند. علاوه بر اینها پناهندگان سیاسی از مجارستان و لهستان و مخالفین فاشیسم موسیلمانی که موفق به فرار از ایتالیا شده بودند و فراریان از وحشت دستگاه سرکوب دولت های سرمایه داری و باصطلاح دستگاه "ترورسفید" از منطقه ی بالتیک و بالکان نیز بودند که محتاج حمایت و طالب کمک بودند.

سازمان اولیه ی متعلق به جنبش "کمک های سرخ" مشهور به "Rote Hilfe" به ابتکار حزب کمونیست آلمان در اوائل سال ۱۹۲۱ برپا شد. در دیگر کشورهای اروپایی و آمریکا نیز بعد از جنگ جهانی اول، کمیته های کمک رسانی از سوی بستگان و خانواده های دستگیر شده گان، جانباختگان و انقلابیون مخفی تشکیل گردیده بود. هدف "کمک های سرخ" یاری رسانی به کارگران و انقلابیون زندانی در سراسر جهان بود. به این اعتبار "کمک های سرخ" کارزار دائمی بود که در عمل با همراهی دهها تشکل و کمیته و سازمان در سراسر جهان و فعالیت و فداکاری هزاران فعال انقلابی، کارگری و سوسیالیست، سنت درخشانی از همبستگی شبکه ای و کارگری را در سطح جنبش کارگری بین المللی پایه ریزی نمود.

بعد از پیروزی انقلاب اکتبر، با توجه به حضور دشمنان هرگونه انقلاب در سطح جهان، توجه ی "فلیکس دزرژینسکی" که رهبری سازمان مخفی دولت شوروی را برعهده داشت به ضرورت ایجاد یک سازمان کمک رسانی بین المللی برانگیخته شد. پیشنهاد دزرژینسکی که خود سالهای طولانی در حبس رژیم تزاری بود، از سوی اعضای "انجمن زندانیان سیاسی سابق و تبعیدیان" و "اتحادیه ی بلشویکهای قدیمی" پذیرفته شد و در چهارمین کنگره ی بین الملل کمونیستی یا کمینترن (نوامبر ۱۹۲۲) "فلیکس گن" به نمایندگی "بلشویکهای قدیمی" تاسیس یک "صلیب سرخ سیاسی و بین المللی" را توصیه نمود و در ۳۰ نوامبر ۱۹۲۲ کنگره بین الملل کمونیستی، ایجاد تشکیلات جهانی برای حمایت از مبارزین انقلابی را فراخواند. نام اختصاری آن بزبان روسی "مُپر" و در زبان آلمانی به "انترناسیونال روتة هیلفه"-

کمک‌های سرخ بین‌المللی "مشهور گردید. کنگره بین‌الملل احزاب کمونیست را فراخواند، ابتکار برپایی "نهادهای کمک‌رسانی" را بر عهده گرفته و در صورت وجود این نهادها در کشورهایشان از آنان حمایت نمایند و با کمک‌های مادی و معنوی از انقلابیون و کسانی که در راه اهداف کمونیستی مبارزه می‌کنند، یا در زندانها اسیرند و یا به تبعید رفته‌اند و یا برخلاف میل باطنی از صحنه مبارزه به دور افتاده‌اند" را مورد حمایت قرار دهند و اینگونه "کمک‌های سرخ بین‌المللی" تولد یافت. مسئولیت این سازمان جدید را اولین بار بلشویک لهستانی تبار بنام "یولیان ماخلوسکی" عهده‌دار شد و از سال ۱۹۲۴ کلارازتکین این مسئولیت را پیش‌برد و از ۱۹۲۷ در کنار کلارا، یک زن روس بنام "یلنا استاسوا" قرار گرفت. یلنا کسی بود که به درخواست لنین از سال ۱۹۲۱ در ایجاد کمیته‌ی کمک‌رسانی در آلمان و جمع‌آوری کمک‌های مالی فعالیت‌های خودش را آغاز کرده بود و ۱۸ مارس ۱۹۲۳ که سالروز کمون پاریس بود را بعنوان روز تاسیس رسمی کمک‌های سرخ انتخاب کرد. از آن پس ۱۸ مارس از طرف بخش‌های مختلف "کمک‌های سرخ بین‌المللی" بعنوان روز "کارگران زندانی" که در شمار زندانیان سیاسی هستند نیز تلقی گردید.

در جولای ۱۹۲۴ از مانیکه اولین کنگره‌ی "کمک‌های سرخ بین‌المللی" گشایش یافت، در ۱۹ کشور تشکیلاتهای کمک‌رسانی ساخته شده بود و در ۱۹ کشور دیگر هم کانال‌های ارتباطی وجود داشت. "کمک‌های سرخ" تا سال ۱۹۲۶ دارای سی و نو بخش بود و تا سال ۱۹۳۳ در ۷۱ کشور تشکیلات کمک‌رسانی ایجاد و شمار اعضای آن قریب به ۱۳/۸ میلیون نفر رسیده بود.

قوی‌ترین شاخه در اتحاد جماهیر شوروی با تعداد ۵/۵۶۶۰۰ نفر عضو بود. چین و آلمان هم در رده‌های بعد قرار داشتند. "کمک‌های سرخ" در آلمان قبل از تسلط فاشیسم در سال ۱۹۳۲ تقریباً ششصد هزار عضو داشت. نیمی از این اعضا غیرحزبی و منفرد و نیمی دیگر عضو حزب کمونیست آلمان بودند. در کنارشان تعدادی از سوسیال‌دمکراتها، آنارشویست‌ها و لیبرال‌دمکراتها بودند و با این ترکیب می‌توان گفت، کمک‌های سرخ یک جریان وسیع غیرحزبی بود و بدون وابستگی خاصی به یک حزب خاص روی وظایف خودش متمرکز بود. در عین حالیکه احزاب چپ و کارگری نیز بخشی از سنگینی بار حمایت از کارگران زندانی و کلیه‌ی زندانیان سیاسی را بردوش می‌کشیدند. شاخه "کمک‌های سرخ" در اتحاد جماهیر شوروی بالاخره مسئولیت تامین بخشی از نیازهای مالی کمیته‌ها در کشورهای دیگر را بر عهده داشت و همین نیز بهانه کافی برای اعمال کنترل پلیسی علیه کمیته‌ها بود.

این حساسیت پلیس را می‌توان از نامه‌ی یک افسر پلیس آلمان در برمن به عینه دریافت. وی می‌نویسد: "خطر جنبش کمونیستی در همه کشورها جدی است به این دلیل واضح که توسط مسکوراها انداخته شده و حمایت می‌شود و به این دلیل که وسیله‌ی پیشبرد سیاست خارجی مسکو هست و تمام امکانات سیاسی اقتصادی دولت بلشویکی در خدمت ایده‌های کمونیستی قرار گرفته است. از طرف مسکو ایده‌ی تقویت نیرو، تجسم خود را در ایجاد سازمان بین‌المللی برای حمایت از انقلابیون نشان می‌دهد. سازمانی که در آلمان به "روته هیلفه" مشهور و شاخه‌ای از سازمان بین‌المللی کمک‌رسانی سرخ است."

واقعیت اما این بود شاخه‌های تشکیلات بین‌المللی کمک‌رسانی وظایف اصلی شان را خارج از شوروی و در کشورهای خودشان پیش می‌بردند. خانواده‌ی زندانیان سیاسی بایستی با کمک مالی بر مشکلات خود غلبه می‌کردند، به زندانیان سیاسی پشت میله‌ها باید کمک می‌شد، برای پناهندگان پاسپورت جعلی تهیه و هزینه وکلای زندانیان سیاسی

تامین می شد. اعضا و فعالین "کمک های سرخ" خود برای جمع آوری کمک های نقدی و جنسی تلاش بسیار می کردند و در کنار فعالیت های محلی کمپین های بین المللی و بسیج "کمک های سرخ" مسلماً لازم و نقش مهمی بازی می کردند. در سال ۱۹۲۵ شش کمپین بین المللی و در سال ۱۹۲۹ در مجموع ۲۶ کمپین بین المللی و در سال ۱۹۳۲ سی دو کمپین که البته همه کمیته ها بیکسان در آنها شرکت موثری نداشتند، برگزار گردید.

"کمک های سرخ" کمپین بین المللی بر علیه دستگاه ترور موسیلمینی حاکم بر ایتالیا برگزار نمود. همچنین کمپین هایی بر علیه دیکتاتوری های نظامی حاکم بر بالکان و بالتیک و تعقیب و سرکوب خونین فعالین سوسیالیست و بر علیه قتل عام کمونیستهای چینی و بر علیه دادگاههای ناعادلانه سیاه پوستان آمریکا برگزار شد.

خصلت توده ای و فراگیر چنین کمپین هایی بیش از هر جا، در سالهای ۱۹۲۶ تا ۱۹۲۷ بر علیه اعدام دو آنارشیست در آمریکا بنامهای "نیکولا زاکو" و "بارتولومئو وانچتی" به نمایش درآمد. در این کمپین فعالین کمیته های کمک رسانی میلیونها امضاء در سراسر جهان جمع آوری کردند، به سازماندهی تظاهرات پرداختند و هیات های نمایندگی مرکب از کارگران و روشنفکران را به کنسول گری های آمریکا فرستادند. گرچه این دو آنارشیست به اتهام واهی دزدی و قتل اعدام شدند، "کمک های سرخ" اما موفق گردید، از اعدام نماینده سوسیال دمکرات بنام متیاس راکوزی در مجارستان و همچنین از اعدام "استانیسلوس لنزوفسکی" سیاستمدار کمونیست در لهستان جلوگیری نماید و بدلیل فشار بین المللی کمپین ها بود که احکام اعدام به ابد تخفیف یافت.

موفقیت کمک های سرخ در این کمپین ها منبعث از روش غیرسکتاریستی بود که قادر می شد از این طریق در یک اتحاد سراسری در کنار کمونیستها، سوسیال دمکراتها و دمکراتهای لیبرال را با هم همراه نماید.

در اوایل دهه ۳۰ کمک های سرخ فعالیت خود را حول مبارزه با محاکمات بی رویه و خودسرانه و تبعیضات راسیستی در آمریکا متمرکز نمود. کمیته بین المللی مبارزه جهانی برای نجات جان چندین جوان سیاهپوست از چنگال دادگاههای نژادپرست ایالت جنوبی امریکارا سازمان داد و رهبری کرد. ۸ جوان سیاهپوست در سنین بین ۱۴ تا ۲۰ سال در اثر فشار بازجویان، به جرم ناکرده ی تجاوز به ۲ زن سفیدپوست تن فروش اعتراف نموده و بهمین دلیل در اسگوتس - آله باما حکم مرگ گرفته بودند. یک نفر دیگر که نهم بود، ۱۳ سال بیشتر نداشت و به دلیل خردسالی به حبس ابد و نه اعدام، محکوم شده بود. سرانجام فشار های بین المللی باعث گردید که تا سال ۱۹۵۰ همه این جوانان زنده مانده و سرانجام آزاد گردند.

هدف کمپین های هماهنگ که از طرف کمیته ی اجرایی یا نماینده گی های منطقه ای و یا از طرف دفتر اروپایی کمک های سرخ در برلین سازمان می یافت، این بود که به کارگران نشان داده شود، ترور و دادگاههای ناعادلانه حربه ارتجاع بین المللی است و پیش شرط پیروزی انقلابی بر این حربه، سازماندهی همبستگی بین المللی و کارگری است.

در سال ۱۹۳۵ بمناسبت پانزدهمین سالگرد ایجاد "کمک های سرخ" شکل و فرم مختلف همبستگی بین المللی مقاومت در مقابل عملکرد پنهان و آشکار سیستم ترور سفید و جایگاه بین المللی آن بدین قرار جمع بندی شد:

- سازماندهی کمیته های کمک رسانی بشکل جبهه واحد و با شرکت نمایندگان سازمانهای کارگری (سندیکاها، تعاونی ها، تشکل های فرهنگی و غیره)

- برگزاری کنفرانس های توده ای برای آزادی مبارزین انقلابی از زندان ...

- تشکیل هیات های بازرسی بر علیه ترور سفیدو بازرسی وضعیت زندانیان سیاسی و قربانیان ترور در کشورهای مختلف سرمایه داری ...

- تشکیل هیات های نماینده گی برای ملاقات با کنسولگری ها و فرستاده گان دولت ها و طرح خواستها و اعتراض به حبس انقلابیون در سیاهچالهای مخوف.

- سازماندهی طومار که توسط هزاران نفر از کارگران برای آزادی زندانیان سیاسی و یا در مواردی زندانیان مشخصی امضا شد.

- انتشار زندگینامه جانبختگان و سرگذشت خانواده های آنان در مطبوعات بین المللی؛ افشای سیستم ترور سفید بورژوازی در افکار عمومی.

- جلب همکاری دانشمندان و نویسندگان و هنرمندان برای حمایت از زندانیان سیاسی و برای مبارزه بر علیه ارتجاع فاشیستی، منجمله شخصیت هایی نظیر رومن رولان، آندره گیده، لانگه وین؛ یوهان دوز پاسوس، توماس مان، هاینریش مان، فاکنر، تئودور دراسر، وادو فرانک و غیره .

- همگانی ساختن کمکهایی که کمیته ی کمک رسانی به قربانیان ترور سفید می نمود و جلب بیشتر کمک توده ای .
ایده ی قبول مسئولیت تامین هزینه ی امورات روزمره ی زندانیان سیاسی در سال ۱۹۲۳ از طرف یک هسته ی کمک های سرخ منطقه ی وایتکا در شوروی مطرح شد. بمناسبت ۱۸ مارس روز همبستگی و کمک های سرخ بین المللی، کمیته ی همبستگی وایتکا مسئولیت تامین هزینه ی کمک و رفع نیازهای مادی زندانیان سیاسی محبوس در منطقه ی جنوبی آلمان را بر عهده گرفت. در آن زندان "جمهوری خواهان شورایی" نظیر "اریش موزام" و "ارنست تولر" زندانی بودند. از نیمه دهه ۲۰ بخشهای محلی کمکهایی سرخ آلمان نیز، مسئولیت حمایت از زندانیان سیاسی در کشورهای دیگر را قبول کردند و همکاری برای انجام این وظیفه مشخص آموزش داده می شدند که موظف بودند، اسامی زندانیان و آدرس خانواده شان، نحوه کمک رسانی به آنها و در صورت امکان مشخصات مسئولین اداره ی زندانها را جمع آوری و بطور منظم با زندانیان در مکاتبه باشند. در آلمان بطور مشخص مطالعه ی وضعیت زندانیان سیاسی در کشورهای رومانی، بلغارستان، لهستان، استونی و لیتوانی در دستور کار قرار داشت.

کمک های سرخ برای فرزندان زندانیان سیاسی خوابگاه و استراحت گاه تهیه می نمود. هنرمند نقاش "هاینریش فوگلر" خانه ی روستایی بزرگ خود در بارکانهوف و ریبسوده در نزدیکی شهر برمن آلمان را به کمک های سرخ هدیه کرد تا در آنجا استراحت گاهی برای فرزندان زندانیان سیاسی دایر شود.

در منطقه ی خوش آب و هوای تورینگن آلمان وبا کمک مالی کمک های سرخ از شوروی، یک خانه ی ویلایی بزرگ تبدیل به چنین خوابگاهی گردید و در اتحاد جماهیر شوروی تعداد زیادی از این خوابگاهها برای فرزندان پناهندگان سیاسی دایر بود. نظیر خوابگاه کلاراز تکین در مسکو و مدرسه ی شبانه روزی و بین المللی استاسوا در ایوانف.

در جزوه منتشر شده از سوی کمک های سرخ داخل شوروی در باره ی خوابگاهها می خوانیم :

" در این خوابگاهها بچه ها از ۳۰ ملیت مختلف اقامت داشته و تحت آموزش اند، بچه هایی که والدین آنها انقلابیون بخون خفته اند یا اینکه هنوز در زندانها یا اردوگاههای کشورهای سرمایه داری تحت شرایط سخت گرسنگی و تشنگی مقاومت می کنند و مبارزه شان را پیش می برند".

با قدرت رسیدن فاشیسم هیتلری، آلمان به کانون کمک رسانی تبدیل شد. کلارازتکین مدت کوتاه پیش از مرگ خود، در آخرین مقاله ای که نوشت، از طرف ۱۴ میلیون عضو کمیته های کمکهای سرخ، فراخوان برگزاری یک هفته همبستگی با قربانیان فاشیسم در آلمان را اعلام داشت.

کمک های سرخ عبور مخفیانه ی کمونیستها که مجبور به ترک آلمان بودند را در مرزهای این کشور سازمان داده و به یاری دیگر کمیته ها در کشورهای همسایه و در سوئد تعداد کثیری پناهنده سیاسی را با کمک مالی و جنسی و تهیه ی محل اقامت مورد پشتیبانی قرار می داد.

هنگامیکه بین الملل کمونیستی در هفتمین کنگره اش تصمیم گرفت دامنه ی همکاری اتحاد ضد فاشیستی را گسترش دهد و علاوه بر سوسیال دمکراتها با بخشی از گرایش قاطع ضد فاشیست طبقه متوسط نیز متحد شود، وظایف مهمی در مقابل کمک های سرخ قرار گرفت.

بقول گئورگی دیمتروف رئیس کمیته اجرائی بین المللی کمونیستی:

کمک های سرخ باید تبدیل به "صلیب سرخ" جبهه واحد کارگری و "جبهه واحد ضدفاشیستی" دربرگیرنده میلیونها نفر از مزدبگیران گردد و بعبارتی به "صلیب سرخ" طبقه ی کارگری مبدل شود که بر علیه فاشیسم و برای صلح و سوسیالیسم مبارزه می کنند. کمک های سرخ، بعنوان یک تشکل مستقل باید به نفع یک جنبش همیاری وسیع منحل شود تا این جنبش وسیع (دربرگیرنده ی صندوق های کمک مالی، نهادهای سرپرستی کودکان و گروههای همبستگی و فعالین مخفی در فعالیتهای توده ای تحت سیطره ی ناسیونال فاشیسم) بتواند حداکثر کمک و همبستگی به تعقیب شدگان توسط فاشیسم رامکن گرداند.

مابین سالهای ۱۹۳۵ تا ۱۹۳۷ کمپین های سازماندهی شده توسط کمک های سرخ و احزاب کمونیست در آلمان و کشورهای اروپایی تبعیدگاه پناهندگان و همچنین در کشورهای آنسوی دریا برای آزادی ارنست تلمن، ماددالنا، اوزیتسکی، میرندورف و همه نیروهای ضد فاشیست "جهت گیری جبهه ی خلقی و جنبشی کمک های سرخ را بازتاب می دهد. بدین ترتیب یک سوسیال دمکرات نظیر کارل میرندورف، با روشنفکر لیبرال چپی نظیر کارل اوزیتسکی و رهبران کمونیست نظیر ارنست تلمان و ماکس ماددالنا هموزن دیده می شدند و آزادی عقیده و مرام اصل بود.

حتی چندین نهاد مشترک از سوسیال دمکراتها، کمونیستها و مسیحیان و بشر دوستان در کشورهای پناهگاه و حتی در فعالیت های زیرزمینی در آلمان با هم همکاریهایی داشتند.

"محاکمات مسکو" باعث فاصله گیری محتاطانه ی سازمانهای سوسیال دمکرات و شخصیت ها از ائتلاف با کمونیستها می گردید و همین نیز تاثیرش را روی فعالیت های متحدانه در سطح بین المللی در جهت جنبش کمک رسانی برجای می گذاشت. پتر ماسلوسکی در سال ۱۹۳۵ که از مسئولین کمیته کمک های سرخ در آلمان بود یادآوری نموده است که:

"خیلی مشکل بود. از یکطرف اتحاد با سوسیال دمکراتها، مسیحیان و دیگران و همکاری کردن با آنها و از طرف دیگر از امروزه فردا، با گرایشات متعلق به احزاب دیگر مثل یک دشمن برخورد شود".

یلنا استاسوا که بعد از مرگ کلارازتکین در سال ۱۹۳۳ مسئولیت هدایت کمیته بین المللی کمک رسانی را بر عهده داشت، در سال ۱۹۳۷ بدلیل باصطلاح "بیماری" از کمیته اجرایی کمیته های کمک رسانی کنار گذاشته شد. در واقع حمایت های او از بستگان پناهندگان سیاسی که در جریان پاکسازی حزبی، بجرم واهی تعلق به اردوگاه ضدانقلاب

بازداشت شده بودند برای استالین غیرقابل تحمل شده بود و بعد از برکناریش، "ویلهم ویک" جانشین وی شد. متأسفانه استاسوا باز هم با دستگاه تصفیه های حزبی همکاری کرد.

از کمیته اجرایی کمیته بین المللی کمک های سرخ که ۷۴ نفر در آن فعالیت داشتند تا آستانه ی جنگ دوم جهانی، تنها ۳ نفر آنهم از دفتر مسکو باقی ماندند که کارشان از طرف کمیته ی مستقر در شوروی محدود به انتشار مطبوعات شده بود. در فوریه ۱۹۴۱ ویلهلم پییک ناچار شد بر این واقعیت صحنه گذارد که با تجدید سازماندهی ها دیگر یک جنبش بین المللی وسیع ممکن نبود.

تجاوز آلمان به شوروی این روند افول را تسریع نمود و در مسکو نیز تجدید حیات دفتر بین المللی کمک های سرخ تحقق نیافت و بی سر و صدا "کمیته ی بین المللی کمک های سرخ" وارد روند اضمحلال و انحلال شد و تنها شاخه ی این کمیته در شوروی (مُوپر) تا پایان سال ۱۹۴۷ بطور رسمی وجود داشت .

از زاویه ی اینکه امروزه در سطح جهان همچنان کارگران مبارز در زندان اند و آزادی زندانیان سیاسی یک خواست عادلانه در سراسر جهان است، ما باید سنت بین المللی کمک های سرخ را زنده داریم و بر علیه جهانی سازی سرکوب؛ همبستگی بین المللی با سرکوب شده گان را سازمان دهیم . **نادر ساده - اول ماه مه ۲۰۰۸**

توضیحات:

درباره ی Nick Brauns

نیک براونز مورخ و روزنامه نگار متولد ۱۹۷۱ در مونیخ آلمان است. وی در رشته ی تاریخ و ادبیات آلمان تحصیل نموده و پایان نامه ی خود را درباره ی کمک های سرخ نگاشته است . او علاوه بر حرفه ی روزنامه نگاری یکی از فعالین سیاسی و جنبش چپ و کارگری آلمان است . نیک براونز رئیس آرشیو سازمانهای همبستگی با جنبش کارگری و جنبش های اجتماعی و آرشیو " کمک های سرخ " می باشد. همچنین وی در هیات مسئولین انجمن مشترک کرد و آلمان ها است، انجمنی که فعالیت آن حول رسیده گی به مسئله حقوق بشر در کردستان ترکیه می باشد. نیک براونز بنفع جنبش کارگری ایران نیز از هیچ تلاش و کمکی فروگذار نکرده و بنحو شایسته ای در بازتاب اخبار جنبش کارگری ایران در سطح جامعه ی آلمان کوشیده است. او تاکنون کتاب "کمک های سرخ" در ۳۴۵ صفحه دربرگیرنده ی دهها فصل از تجربیات یکی از وسیع ترین جنبش های همبستگی در سطح جنبش کارگری جهان (۱۹۱۹ - ۱۹۳۸) را منتشر کرده است . این کتاب سنت درخشان همبستگی کارگری - انقلابی

و ریشه های طبقاتی آنرا بازبینی و بررسی می کند . در نوشته های بسیاری نویسنده روی تجربه ی " کمکهای سرخ " در آلمان متمرکز شده است (۱۹۲۱ - ۱۹۴۱) . او همچنین در کتاب " انقلاب و ضد انقلاب " تاریخچه ی جنبش کارگری آلمان را نگاشته است (۲۰۰۵). "خاورمیانه، جنگ و اشغال و مقاومت" عنوان دیگر کتابی است که وی در سال ۲۰۰۷ به چاپ رسانده است. مجموعه ی مقالات تاریخی و سیاسی نیک براونز در سایت وی برای خوانندگان آشنا به زبان آلمانی قابل دسترسی است .

درباره ی : Rote Hilfe

روته هیلفه یا کمک های سرخ بعد از جنگ جهانی دوم تا کنون نیز بعنوان یک سنت مبارزاتی در بین نیروهای چپ و کارگری آلمان از جایگاه معتبری برخوردار بوده است . موضوع بررسی این مقاله ریشه های تاریخی تا قبل از جنگ جهانی دوم بوده و پرداختن به تاریخچه ی بعد در این فرصت منظور نشده است . هدف نیک براونز از نگارش چنین مقالاتی تاکید بر این واقعیت است که تاریخ جنبش کارگری تاریخ همبستگی ها نیز هست و بررسی نقادانه ی تجارب گذشته ی جنبش کارگری برای نسل امروز که بیش از هر زمان به همبستگی متکی به خود نیازمند است راهگشاست.

آدرس ها :

www.hans-litten-archiv.de

www.dkg-muenchen.de

http://www.raeterepublik.de/html/zur_person.html